

КИРИЛ ВЛАХОВ
ОДА ЗА СТУДЕНТИТЕ

chitanka.info

О, Сесия!

*Три дена бодрите студенти
как усилено зубрят. Младите левенти
припомнят си харно на семестъра редът.
Пристъпи ужасни! Дванайстий път
студентът Кочо чете въпросът първи.
И тъпота блика от очите му мъдри.
А беше време на мила почивка,
протоколче предаваш с мека усмивка,
въръщаш се после в квартирата ти,
съквартирантка красива ти тихо шепти:
хайде довечера щом слънце залезе,
с компания харна навън да излезем,
да забравим за протоколи, домашни,
на бар, на дискотека да се лашнем,
стига сме учили за гадни контролни,
за тез асистенти нивга доволни...
И с нов дъжд от ракии, водки, текили,
от компанията наша, с последните сили
прибере се кой къде завари,
по общежития, по квартири, по гари,
и в легло всеки лежи и пъшка
такава е съдбата женска и мъжка,
на другия ден купончето спретнем,
пием и пеем, без сигнал без ред,
всякой гледа само да бъде напред,
и черен дроб на смърт да изложи
и един шот повеч изпит да положи.
Колонките екнат. Метъли ревът.
Клетките мозъчни падат и мрат.
Три дни вече пият, но помощ не иде,
от никъде ядене взорът не види,
и братските състуденти
не фърчат към тях.
Нищо. Ще се напием, но честно , без страх,*

кат шъпа бактерии
под ефекта на Пронто,
че не учим във Лондон,
в Париж, във Торонто,
а във Пловдив сме се спрели, в ТУ-то,
където не учиш ли, бият ти шута.
И ето идва краят на семестъра вече,
за сесията да учи всеки се зарече,
но обещания много, изпълнили малко,
за тристата лева, за мъките жалко,
стига купони, барове, дискотеки,
музиката у назе спира навеки.
Прелиства Кочо въпросите с жалост,
дали ще бъде и таз година на халос,
заверките взел е, сега учи и пише,
дали догодина ще мож да запише,
четири изпита чакат, между тях дните,
минават, минават в уроци зарити.
„Колега теглете“ — доцентът помоли,
при тез думи силни студентите горди,
очакват геройски въпроси безбройни,
сложни и объркани. О, геройски час,
студентите намират пищови тогаз,
хартийките липсват, телефоните траят,
батерии спират, хендсфрийто остая,
и сладката радост до край да препишеш,
пред цяла аудитория, във ъгъла свил се
с един файл на телефона и с една победа,
Асистентското тяло сега нази гледа,
това място скришно е: не ще ни съзре,
ако не би преписвали, да мрем по-добре.

И днес йощ институтът,
щом сесия захваща,
спомня тез дни бурни, шуми и препраща
славата им дивна като някой ек,
от зала на зала и от век на век.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.